

РЕШЕНИЕ

№ 3361

гр. София, 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 100-ЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНД

при участието на секретаря ДВН
като разглежда докладваното от ЯНД Административно наказателно дело № 20221110202497 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. С. Д., ЕГН: ***** срещу Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-170/03.02.2022 г., издадена от ДЛИ на длъжност началник на 05 РУ - С., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по отношение на М. С. Д. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Привежда се довод, че правото на защита на жалбоподателя е ограничено, тъй като в обжалваната заповед липсва посочване на фактическите основания за задържането му, както и че заповедта не е в съответствие с целта на закона. По отношение на материалната и незаконосъобразност е посочено, че не са били налице данни, които да сочат, че именно тя е извършила престъпление по чл. 195, т. 6 от НК, както е посочено в същата. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят М. Д., редовно призована, се явява лично. Наред с това, същата се представлява от адв. Н. А, която иска от съда да отмени оспорената заповед по съображенията в жалбата. Отново изтъква, че не са налице данни за извършено от жалбоподателя престъпление. Претендира разноски.

Ответникът – Д А, началник в 05 РУ – С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител. По делото са депозиран писмени бележки от юрк. ХХ с доводи по същество. Твърди се, че заповедта е в достатъчна степен мотивирана, доколкото е посочено досъдебното производство във връзка, с което същата е била задържана. Твърди, че от гледна точка на органите на реда, са били налице достатъчно данни за това, че жалбоподателката е съпричастна към извършеното престъпление като изтъква, че преценката за това е въпрос на оперативна самостоятелност на разследващия орган.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.02.2022г. била извършена кражба на парична сума от апартамент № 3, намиращ се на ул. „Оборище“ № 37, ет. 1 от лице, което се представя за „инкасатор“. За посоченото било образувано досъдебно производство № ЗМ № 163/22 по описа на 05 РУ на С.

Жалбоподателят М. С. Д., ЕГН: *****, действително полагала труд по трудово правоотношение на длъжност „отчетник“ във „Вийом“ ЕООД София. Посочва, че в качеството и на такъв първата седмица на м. февруари 2022г. отчитала кв. „Докторски паметник“ в гр. София – ул. „Сан Стефано“, ул. „Оборище“ и бул. „Янко Сакъзов“. На 01.02.2022г. започнала работа от ул. „Сан Стефано“ и около 13 часа залепила съобщение отвън на входа на ул. „Оборище“ № 33, отчела данните от ул. „Оборище“ № 35, залепила съобщение на ул. „Оборище“ № 37, 39а, 39б, 41 и отчела данните от № 43. След това отишла да залепя съобщения на ул. „Васил Друмев“. Към 16 часа се върнала и отчела останалите адреси за деня до 19:30 часа. По описания начин процедира през цялата седмица като залепвала съобщения на едни адреси, а на други адреси, на които вече е дошъл денят за отчитане, събирала данните. На 02.02.2022г. отчитала адресите от бул. „Янко Сакъзов“ от номер 10 до 50А. На 03.02.2022г. започнала с отчет на ул. „Оборище“ № 33

от 8:30 часа, след това на ул. „Оборище“ № 37, № 39, № 41 /нечетните/; отчела данните и от ресторанта на № 37 и тогава на улица „Оборище“ се появил цивилен служител на 5-о РУ, същата му представила лична карта, а той й казал да го придружи до районното управление. Със заповед за задържане на лице рег. № 229зз-170/03.02.2022 г., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, жалбоподателката била .

Жалбоподателят М. С. Д. била задържана на 03.02.2022г. в 11:15 часа, след задържането и бил извършен личен обиск на основание чл. 80, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Жалбоподателят предал с протокол за доброволно предаване намиращите се в нея – терминал служ. № 355, един бр. служебна карта от името на „Софийска вода“, служ. № 355, един бр. служебен мобилен телефон марка „Алкател“.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства служебна карта, заповед за задържане на лице, протокол за обиск на лице, протокол за доброволно предаване, протоколите за разпит на свидетелката Надежда Чиплакова, останалите материали по ДП ЗМ № 163/22 по описа на 05 РУ на С., докладни, протокол за оглед на местопроизшествие, протокол за извършено разпознаване.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, са посочени от разпоредбата на чл. 169 АПК – да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, съдът намира, че жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган – началник на 05РУ – С. Д Иванова. Спазени в процедурата за издаването и – издадена е в писмена форма (чл. 74, ал. 1 ЗДвП) и видно от отбелязването в самата заповед на задържания са разяснени правата по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР и разпоредбата на чл. 73 НПК. Същата съдържа задължителните реквизити съгласно чл. 74, ал. 2 ЗМВР. В оспорената заповед са посочени името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл. 72, ал. 3 до 6 ЗМВР.

В заповедта обаче не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Посочено е единствено по досъдебно производство № 162/22г. по описа на 05 РУ С. и правното основание за задържането му с изписване на следните законови разпоредби: „чл. 195, т. 6 НК“. Не са посочени никакви фактически обстоятелства по отношение на конкретното деяние – къде, кога е извършено, не са посочени и никакви данни, които да сочат на вероятна съпричастност на жалбоподателката към извършено престъпление по чл. 195, т. 6 НК. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, от които да може да се изведе подозрение, че лицето, спрямо което се постановява задържането, може да е извършило престъпление или да е съпричастно с него.

ЕСПЧ приема, че чл. 5, § 1, б. „с“ (буква „в“) от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано подозрение“, че е извършило престъпление. Такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно. Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия, съдът посочва, че може да е достатъчно основание да доведе до извод, че лишаването от свобода е несъвместимо с принципа на защита от произвол. В конкретния случай не само, че не са посочени каквито и да било конкретни обстоятелства, които да сочат на съпричастност на жалбоподателката към извършване на престъпление по „чл. 195, т. 6 от НК“, но полицейският орган дори и бланкетно не е посочил да съществуват такива данни.

В Тълкувателно решение № 4/ 22.04.2004 г. по адм. дело № 4/2002 г., ВАС посочва, че излагането на мотиви при издаване на административен акт дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на горестоящия административен орган и на съда да извършат проверка за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е допустимо единствено, когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено, че липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Така и когато органът действа при условията на оперативна самостоятелност, въпреки предоставената му от закона възможност да извърши преценка дали, кога и какво решение да вземе при осъществяване на дейност от своята компетентност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта.

Съгласно постановките в ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо издаването на мотивите да не съвпада по време с издаването на индивидуалния административен акт и те да са обективирани в друг документ, стига той да изхожда от същия административен орган. Като и в този случай страните следва да имат възможност да се запознаят своевременно с мотивите към акта, за да узнаят съображенията на административния орган и организират защитата си срещу акта. В материалите по образуваното досъдебно производство се съдържа докладна записка от органа, издал заповедта. Простото и съществуване обаче не изпълнява целите на изискването за мотивиране на административните актове. Няма данни тя да е била съобщена на жалбоподателя и не на последно

място – същата е приложена към материалите по образувано досъдебно производство, с които жалбоподателят може да се запознае едва след разрешение на наблюдаващия прокурор.

Мотивиран от гореизложеното, съдът приема, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което жалбата е основателна и същата следва да бъде отменена.

При този извод, за пълнота на изложението, съдът ще посочи, че изцяло споделя възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на издадената заповед по съображения за липса на материалноправните предпоставки за издаването ѝ. Липсват каквито и да е данни жалбоподателката да е извършила или дори да е съпричастна към процесното престъпление.

При този резултат от оспорването, право на разноски на основание чл. 143, ал. 1 АПК има жалбоподателят, който претендира и доказва извършването на разноски в размер на 410,00 лева, от които 10,00 лева държавна такса и 400,00 лева – адвокатско възнаграждение – същото е в размер, съобразен с фактическата и правна сложност на делото и не е прекомерно. Видно от отбелязването в приложения договор за правна защита и съдействие договорената сума е заплатена в брой, като в тази част договорът има характер на разписка.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за задържане на лице рег. № 229зз-170/03.02.2022 г., издадена от ДЛИ на длъжност началник на 05 РУ - С., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР по отношение на М. С. Д., ЕГН: ***** е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 143, ал. 1 АПК ДА ЗАПЛАТИ на М. С. Д., ЕГН: *****, сумата от 410, 00 лева – разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София - град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните - на жалбоподателя М. С. Д., /чрез адв. Н. А/ и на ответника – ДЛИ на длъжност началник на 05 РУ - С..

Съдия при Софийски районен съд: _____